

Capítol V

Torno a ser aquí. Com us vaig prometre, us parlaré dels meus primers passos com a gossa d'atura.

Això era, si no recordo malament, a finals de l'estiu o a principis de tardor. Jo havia estat un parell o tres de mesos acompanyant en Jordi a pasturar en companyia de la meva mare, la Taca. Ella ho feia tot i jo només la mirava i anava prenent nota. Sense fer gaire fressa; en un segon pla. En Jordi, de tant en tant, em donava alguna ordre i observava les meves reaccions.

A mi, com sabeu tots els que m'heu vist alguna vegada per la tele, m'agrada la perfecció en el treball i en aquells moments no estava gens segura de poder fer creure les ovelles ni d'arribar a l'alçada de la meva mare. A més, ella era molt seva i no em permetia que li molestés les 'seves' estimades ovelles. En general, les tenia molt mimades.

Però va arribar la meva oportunitat!! Un dia de mal temps i molta pluja, trons i llamps, les ovelles no paraven quietes ni un moment. Anaven com boges pel camp, d'aquí cap allà, amunt i avall. En Jordi veia que la Taca estava molt cansada, que ja no podia més i que no se'n sortiria. De cop, es va girar cap a mi i, molt seriós, em va dir:

-Coloma, què penses fer? La teva mare ja no pot més! Penses començar a treballar o no?

Jo me'l vaig mirar i vaig pensar que m'havia arribat l'hora i que no podia fallar al meu amo. Em vaig armar de valor i vaig acostar-me a aquelles ovelles boges. D'una manera natural, vaig començar a posar en pràctica tot el que havia après durant l'estiu. Ara a la dreta, ara a l'esquerra... ara una pinçada a una pota, ara una passada ràpida... a poc a poc les vaig anar governant. Ho degué fer molt bé perquè en Jordi estava molt content.

Quan vam arribar al corral i vam haver tancat les ovelles, li va dir a la seva dona, la Montserrat:

-Aquesta gossa, la Coloma, serà una gran gossa.

A partir d'aquell moment vaig ser la seva mà dreta!, com dieu els humans. Em sembla que no es va equivocar!